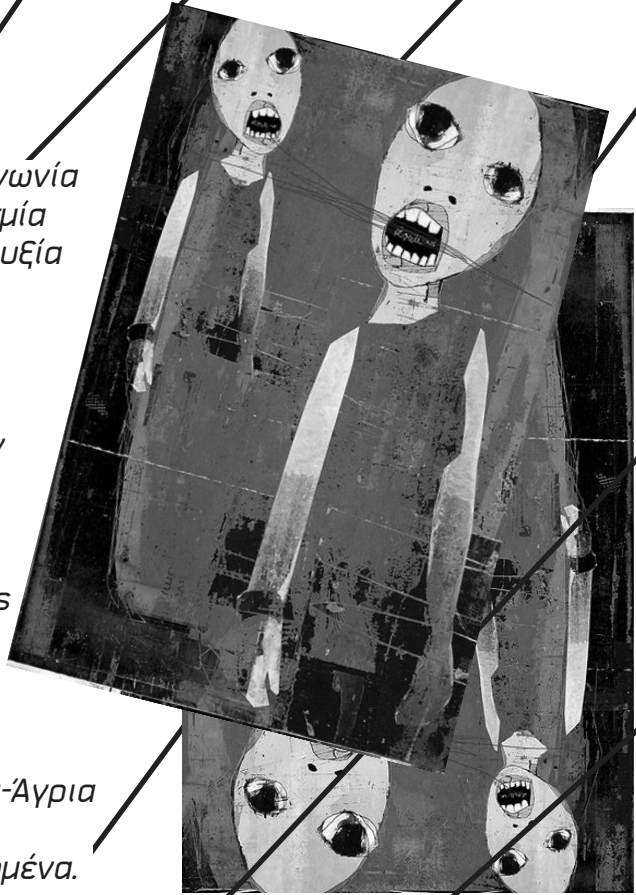

**Μάρτης 2016,
τεύχος 22**

*Προς τη σάπια κοινωνία
Διχασμός κι δυσοσμία
Τρόμος-φόβος-ασφυξία
Παράνοια-αίμα-
τρομοκρατία
Νεκρά σώματα
λυτρωμένα
Στο παιχνίδι άλλων
δωσμένα
Μικρές ψυχές
βυθισμένες στον
πάτο της θάλασσας
Μικρά πλάσματα
πνιγμένα
Αθώα βλέμματα με
δάκρυα χυμένα
Θλιμμένα πρόσωπα-Άγρια
ταλαιπωρημένα
Στο χρόνο εξαθλιωμένα.*

το πείρα(γ)μα

πειραγματική πρωτοβουλία ενάντια στο θεσμό της εκπαίδευσης

peiragma@hotmail.com

ΤΙΠΟΤΑ ΠΙΟ ΞΕΝΟ ΑΠΟ ΤΟ ΟΙΚΕΙΟ ΤΙΠΟΤΑ ΠΙΟ ΟΙΚΕΙΟ ΑΠΟ ΤΟ ΞΕΝΟ

Ανακοινώθηκε ότι δίπλα στη πόλη θα φτιαχτεί στρατόπεδο συγκέντρωσης. Στο άκουσμα της είδησης άρχισαν να γίνονται σκέψεις και υποθέσεις για το τι μπορεί να σημαίνει αυτό. Μέχρι τότε για την πλειοψηφία του κόσμου η μόνη επαφή με «πρόσφυγες-μετανάστες» ήταν τα δελτία ειδήσεων παρόλο που βρίσκονται σε απόσταση αναπνοής απ'το μεγαλύτερο ομαδικό τάφο, το Αιγαίο. Τους προηγούμενους μήνες η κατάσταση ήταν κάπως διαφορετική. Η επαφή με τους ανθρώπους αυτούς ήταν και παραμένει οπτική και παρατηρητική. Την ίδια στιγμή στο λιμάνι, στον ηλεκτρικό, στους δρόμους, στις στάσεις χιλιάδες διαφορετικές φάτσες και ταυτόχρονα δεκάδες πούλμαν να σηματοδοτούν την άμεση «εξαφάνιση» των ανθρώπων αυτών προς το άγνωστο.

Την επόμενη μέρα της ανακοίνωσης άρχισαν οι «σύνοδοι κορυφής» στις καφετέριες, στις εργασίες και στις γειτονιές της περιοχής όπου το ζήτημα μονοπωλούσε. Στις φωνές αρκετών ανθρώπων αποτυπωνόταν η καχυποψία και ο φόβος για το ξένο που έρχεται (φόβος+ξένος=?). «Αύριο-μεθαύριο ο τόπος θα γεμίσει με όλες τις φυλές» έλεγε μια κυρία με ένα σκυλάκι στο χέρι, και «άμα μου μπουν σπίτι μου, εγώ θα τους πυροβολήσω» έλεγε ένας ηλικιωμένος σε ένα καφενείο, «ξέρετε ότι με τους φόρους του ελληνικού λαού αυτοί ζουν; Άλλοι Έλληνες δεν έχουν να φάνε» ρώταγε ένας ψηλός σαραντάρης με γυαλιά και «ήταν ανάγκη να τους φέρνουν εδώ σε μία ήδη υποβαθμισμένη περιοχή» του απάντησε ένας άλλος.

Άνθρωποι που χρήζουν “διαχείριση” ως περισσευούμενοι πλυθησμοί από κράτη, Μ.Κ.Ο, φορείς. Διαχείριση γιατί? Εξαφάνιση θα ήταν καλύτερα να πουν. Εξαφάνιση των διαδρομών τους, των επιλογών τους, των αιτιών ξεριζωμού τους, των συνόρων που αμφισβητούν κινούμενοι, των εν δυνάμει αντιστάσεων τους. Κί’όσο για την εμφάνιση τους? Πάντα παρουσιάζεται ως πρόβλημα, για να μπορεί κάθε φορά να χτίζει πάνω στα κορμιά τους ο κάθε αγανακτισμένος κάτοικος την πιο μισάνθρωπη και ρατσιστική του ρητορεία. Από τη μια ο κόσμος που δεν έχει πρόβλημα να είναι οι μετανάστες δίπλα του αρκεί να μην τους βλέπει και να μην έρχεται σε επαφή μαζί τους, και από την άλλη οι ξενόφοβοι φασίστες μεταμφιεσμένοι σε «αγανακτισμένους κατοίκους». Στρατόπεδα εγκλεισμού, ανοιχτά ή μη, hot spots, camps, relocation camps, χώροι φιλοξενίας.

Τόσες λέξεις για να περιγράψεις, τον εγκλεισμό, την περιθωριοποίηση, την απομόνωση. Προς επιβεβαίωση των χαρακτηρισμών που δίνουν κράτος και φασίστες στους ανθρώπους αυτούς: λαθραίοι και ξένοι. Αλλά μάλλον αυτό θα πει να είσαι πρόσφυγας ή μετανάστης, να είσαι «ξένος» παντού.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ

«Τι είναι; Τι είναι; Αγοράκι ή κοριτσάκι;». Κάπως έτσι ξεκινάν όλα. Μια ολόκληρη ζωή βασισμένη σε ρόλους και διαχωρισμούς τους οποίους καλείσαι να ενσωματώσεις από την πρώτη στιγμή που γεννιέσαι.

ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ: Η μελλοντική γυναίκα/ σεμνή/ σέξυ/ ευγενική/ ευάλωτη/ γλυκιά/ σκύλα/ παθητική/ ανιδιοτελής/ αγνή/ συμπονετική/ τρυφερή/ πόρνη/ μητέρα

ΑΓΟΡΑΚΙ: Ο μελλοντικός άνδρας/ πετυχημένος/ δυνατός/ μωδός/ κουβαλητής/ προστάτης/ ενεργητικός

Η αλήθεια είναι ότι πριν γεννηθείς από την στιγμή που γίνεται γνωστό αν θα είσαι αγοράκι ή κοριτσάκι, γίνεται η αρχή για το τι είναι σωστό και τι όχι για εσένα με βάση το φύλο σου. Έτσι λοιπόν το δωμάτιο σου είναι ή μπλε ή ροζ και η οικογένεια σου το πρώτο στάδιο εκπαίδευσης και κοινωνικοποίησης σου η οποία φαίνεται να αρχίζει “πριν γεννηθείς”. Έπειτα έρχεται η προσχολική αγωγή με την σειρά της, να σε γεμίσει στερεότυπα και νόρμες σε σχέση με τα φύλα θα σε μάθουν ότι δεν μπορεί ένα αγοράκι να φοράει φούστες, γιατί αυτό κοινωνικά αντιστοιχεί στα κορίτσια, πως ένα κορίτσι είναι δύσκολο να παίζει π.χ. Ποδόσφαιρο γιατί αυτό κατά βάση αντιστοιχεί σε ένα αγόρι και πολλά ακόμα τέτοιου τύπου στερεότυπα. Τα κοριτσάκια παίζουν με κούκλες και με κουζινικά, ενώ τα αγοράκια με G.I. Joe και όπλα. Ακόμη και τα παιδικά παιχνίδια, διαχωρίζονται πάλι με τον ίδιο τρόπο συμβάλλοντας με τη σειρά τους στην εκπαίδευση για την “κανονική” ζωή εκεί που θα εφαρμόζονται και θα αναπαράγονται όλοι αυτοί οι ρόλοι. Αν τυχόν ένα άτομο δεν ακολουθεί τις νόρμες αυτές, τότε επέρχεται η κοροϊδία των συνομιλικών του, η νουθεσία από τους εκπαιδευτικούς και το μάλωμα στο σπίτι και τις πεισσότερες φορές καταγράφεται κοινωνικά ως προβληματικό ή άτομο που χρήζει βοήθειας. Αυτό συμβαίνει γιατί αυτοί οι πλαστοί διαχωρισμοί έχουν παγιωθεί στην κοινωνία.

Στα εφηβικά χρόνια υπάρχει ιεράρχηση στα άτομα μέσα στο σχολείο. Εμφανίζεται έντονα το φαινόμενο τα άτομα να διαχωρίζονται σε «πετυχημένα» ή «μη» ανάλογα με την σεξουαλική τους ζωή και προτίμηση. Όσον αφορά το κομμάτι της «ηθικής» σταθμίζεται διαφορετικά για τα αγόρια και τα κορίτσια. Αν είσαι αγόρι οι «κατακτήσεις» σου αποτελούν «φυσική» ολοκλήρωση το ρόλου σου, ενώ αν είσαι κορίτσι αυτές σε καθιστούν «ανήθικη» και ενδέχεται να σε κοσμούν με διάφορα επίθετα... Για κάθε κορίτσι υπάρχουν βλέμματα που θα την κρίνουν κάθε στιγμή, “πως είναι έτσι?, τι φοράει?, με πόσους πήγε?, είναι πουτάνα, είναι αγοροκόριτσο, είναι παρθένα ακόμα”. Αντίστοιχα για τα αγόρια δεν λείπουν και εκεί οι χαρακτηρισμοί του “φλώρου”, “ευαίσθητου”, “μαμάκια”, “σαβουρογάμη”, “παρθένου”, “γαμιά” κλπ. Η συνθήκη που αντιμετωπίζουν άνθρωποι έξω από την κυρίαρχη νόρμα ετεροσεξουαλικότητας (αγοράκι-κοριτσάκι, άντρας-γυναίκα) συνήθως είναι η περιθωριοποίηση, η κοινωνική διαπόμπευση. Για τους ομοφυλόφιλους στο σχολείο βιώνεται η περιθωριοποίηση καθημερινά.

Η έμφυλη διάκριση επεκτείνεται και στο κομμάτι της επαγγελματικής αποκατάστασης, όπου ο επαγγελματικός προσανατολισμός διαφοροποιείται. Εντελώς «τυχαία» η πλειοψηφία των κοριτσιών επιλέγει θεωρητικά μαθήματα που θα οδηγήσουν σε ανθρωπιστικές επιστήμες, ενώ η πλειοψηφία των αγοριών «τυχαία» πάλι, επιλέγουν θετικό-τεχνολογικά μαθήματα. Έτσι εντελώς «τυχαία» το 99% σε ένα πανεπιστήμιο βρεφονηπιοκομείας είναι κορίτσια ενώ σε μια σχολή μηχανικών-μηχανολόγων-ηλεκτρολόγων κατά βάση αγόρια. Οι άνθρωποι κοινωνικοποιούνται με βάση τα χαρακτηριστικά του φύλου τους. Και αυτή η συνθήκη συνεχίζει μια ζωή, καθορίζει τις επιλογές και τις σχέσεις μεταξύ τους.

Για μας οι σχέσεις δεν περνάνε από αξιολόγηση για την εν δυνάμει ανταπόκριση ή απόκλιση από την κανονικότητα. Είναι το πεδίο επαφής και επικοινωνίας έξω από τις κυρίαρχες σχέσεις εξουσία ανώτερου-κατώτερου, κανονικού ή όχι, αγοριού-κοριτσιού και όσων αναφέραμε παραπάνω. Είναι η πραγματικότητα που διαμορφώνουμε, είναι πεδία αντίστασης σε αυτήν την κουλτούρα επιβολής ρόλων. Είναι ο τρόπος που κάνουμε φίλους και φίλες, που ερωτευόμαστε, που μοιραζόμαστε και αγαπάμε και είναι αυτό που δεν χωράει ούτε σε φούστες, ούτε σε παντελόνια...

εξαρτήσεις* (VOL 1)

Η ιστορία των εξαρτήσεων είναι παράγωγο και αναπόσπαστο μέρος της ιστορίας της κρατικής-καπιταλιστικής εξουσίας. Μέχρι το μεσαίωνα, εποχή εμφάνισης των πρώτων πόλεων (προϊμιο του αστικού περιβάλλοντος και του καπιταλισμού), δεν εμφανίζονται αναφορές για ανθρώπους εξαρτημένους από κάποια ουσία. Απο κει και έπειτα, με πρώτες ουσίες το αλκοόλ και το όπιο, αρχίζει η ιστορία των εξαρτήσεων. Παράγεται μια κουλτούρα προσέγγισης των ουσιών από τις καταλυτικές πολιτικές-οικονομικές-κοινωνικές αλλαγές που επιβάλλονται στη ζωή των ανθρώπων (ιδίως από τον 18ο αιώνα κυρίως, με την βιομηχανική επανάσταση, τη συγκρότηση των εθνών-κρατών και την εγκαθίδρυση του αστικού πολιτισμού). Διαμορφώνεται μια καθημερινότητα όλο και πιο αποξενωτική, αγχωτική και καταπιεστική και γι αυτό όλο και πιο προσανατολισμένη στη χρήση ουσιών. Η οργάνωση της ζωής, της εκβιαστικής μετακίνησης στα απάνθρωπα και απρόσωπα αστικά κέντρα -και της συνακόλουθης μοναξιάς της επαρχίας- και γύρω από τις επιταγές της παραγωγικότητας, της εντατικής εκμετάλλευσης κι ενός ολόκληρου πλέγματος πειθάρχησης, ελέγχου και ιδεολογικής επιβολής, είναι αυτή που προκαλεί την τάση των ανθρώπων για “φυγή” από την ασφυκτική πραγματικότητα που τους περιβάλλει.

Η απαίτηση για γρήγορη προσαρμογή στις διαφορετικές καταστάσεις της καθημερινότητας, συνοδεύεται για την επίτευξή της από τη μαζική διάθεση μιας γκάμας “βοηθητικών” ουσιών. Ο δυνατός καφές το πρωί για να ξυπνήσω την πρώτη ώρα στα μαθηματικά, το τσιγάρο στην τουαλέτα ή στη γωνία στο προαύλιο με τα αλάνια, το ποτάκι για κοινωνικοποίηση το βράδυ, το χασίς για “άραγμα”, το MDMA για πάρτυ, η κόκα για σπιντάρισμα κ.α. Πρόκειται για την παροχή “βοηθητικών” μέσω νόμιμων ή παράνομων- για την αύξηση της έντασης των στιγμών, τη “διέξοδο” από τα βάσανα, την εύκολη και γρήγορη προσαρμογή στις καθημερινές απαιτήσεις. Αυτή η ικανότητα, μάλιστα, έχει αναχθεί σε βασική αξία των σύγχρονων κοινωνιών και απαραίτητη ιδιότητα του ανθρώπου της εποχής μας.

όσο όμως κι αν μας επιβάλλουν μια ζωή-φυλακή, κενή ελευθερίας, οράματος και ουσίας, διακινώντας κάθε είδους ουσία για να ηρεμήσουμε, να ξεχάσουμε, να αντέξουμε εμείς το μόνο που έχουμε να κάνουμε είναι να αντιτάξουμε την δημιουργικότητά μας, τις πνευματικές και σωματικές μας δυνάμεις.

*εξάρτηση (έξω-άρτηση)κορέσιμο-σπύριγμο από κάτι το έξω και όχι από τον εαυτό.

Οι σχέσεις χτίζονται στους δρόμους...

Στην εποχή μας πλέον, σχεδόν κάθε σπίτι υπάρχει και από ένας υπολογιστής με σύνδεση στο ίντερνέτ και ο κάθε έφηβος έχει από ένα Smartphone ή i-phone. Ο εθισμός σε όλα αυτά τα τεχνολογικά επιτεύγματα είναι ισχυρός. Έτσι η κοινωνικοποίηση γίνεται πίσω από μια οθόνη χωρίς συναισθήματα, πραγματική επαφή νιώθοντας την ασφάλεια που προσφέρει το διαδίκτυο μέσα στους τέσσερις τοίχους του σπιτιού. Έχοντας ξεχάσει πως είναι να κοιτάς τον άλλο στα μάτια, έχοντας ξεχάσει πως είναι να αισθάνεσαι τον άλλο διπλά σου, να ακούσεις την φωνή του, να καταλάβεις τα συναισθήματα του.

Έχουμε μάθει να ξούμε εκ του ασφαλούς ξεχνώντας τα μικρά/μεγάλα ρίσκα που μέσα από αυτά διαμορφώνουμε το χαρακτήρα μας και μας κάνουν αυτούς που είμαστε (αντικοινωνικοί, κοινωνικοί, ανιδιοτελείς, επαναστατημένοι, σκεπτόμενοι, αυθόρμητοι κ.τ.λ.)

Ήραγε θα τα πούμε από κοντά ή θα τα πούμε από το facebook; Θα ξήσουμε στους δρόμους και θα χτίσουμε τα όνειρα μας ή θα αλληλοτριωθούμε εντελώς; Και αν ήσουν εξουσιαστής τι θα σε φόβιζε, άνθρωποι που παίρνουν την ζωή που χέρι τους ή ένα... tablet?

το πείρα(γ)μα...

editorial

...είναι μια πρωτοβουλία συντρόφων/-ισσών απο τη συνέλευση του Ρεσάλτο που με έναν αυτοοργανωμένο και αντιιεραρχικό τρόπο δοκιμάζει και δοκιμάζεται, μέσω ενός πειρα(γ)ματικού λόγου, ενάντια στον θεσμό του σχολείου και του εκπαιδευτικού συστήματος γενικότερα. Μακριά απο το να αναγνωρίσει το ρόλο του μαθητή (βλέποντάς τον ως έναν ακόμη ρόλο απο αυτούς που το κράτος και ο καπιταλισμός απλόχερα μοιράζουν) προσπαθεί να προκαλέσει ρήγματα στη λογική που θέλει τον μαθητή αποκομμένο απο την υπόλοιπη κοινωνία. Οπότε μην παραξενευτεί κανείς αν δει κείμενα που δεν αφορούν τη μαθητική καθημερινότητα.

Στους δρόμους και τα σχολεία του Κερατσινίου, της Νίκαιας, της Δραπετσώνας, του Πειραιά, το πείρα(γ)μα δεν πουλιέται, δεν αγοράζεται, αλλά μοιράζεται με την κυριολεκτική έννοια της λέξης-μιάς και οι ιδέες, οι αξίες μας, οι πράξεις μας, η ζωή μας ολόκληρη δεν είναι εμπορεύματα για να ανταλλάσσονται με χρήματα ή οτιδήποτε άλλο.

Πάντα επιδιώκοντας την επαφή και την επικοινωνία με όσους και όσες προτιμούν να είναι η άμμος και όχι το γράσσο στα γρανάζια του συστήματος.

ΡΕΣΑΛΤΟ

αυτοοργανωμένος χώρος αλληλεγγύης και ρήξης

Έβρου 23, Κερατσίνι

anarxiko-resalto.blogspot.com

